

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Свищов, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЩОВ в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Д. Бъчварова

при участието на секретаря Петя Ив. Братанова
като разглежда докладваното от Стела Д. Бъчварова Гражданско дело № 20214150100518 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид:

Производството е с правна квалификация чл.422, ал.1 вр. чл. 101 ЗЗД във вр. с чл. 327 ТЗ.

Ищецът „Б“ ЕООД твърди, че на 27.04.2021 г. е депозирал в Районен Съд - Свищов заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК с вх. № 1209 от 27.04.2021 г. срещу дружеството „Т“ ЕООД и солидарният длъжник Д. Д. Д. за заплащане на сумата в размер на 8 350,00 (осем хиляди триста и петдесет) лева, представляваща претенция за заплащане на извършени продажби на климатични инсталации по издадени от ищеца фактури, както и законна лихва върху главницата, считано от 27.04.2021г. до окончателно изплащане на задължението.

С Разпореждане, постановено по ч. гр. дело № 336, по описа на РС - Свищов за 2021 г., било уважено искането и била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 176 от 28.04.2021 г., с която длъжникът - дружеството „Т“ ЕООД и солидарният длъжник Д. Д. Д. следва да заплатят на кредитора „Б“ ЕООД горните суми. В срока по чл. 414 длъжника Д. Д. Д. е депозирал възражение срещу заповедта за изпълнение, за което заявителят е уведомен със съобщение. В законоустановения срок по чл.

415, ал. 1 от ГПК предява настоящия иск по чл. 422 ГПК срещу длъжника Д. Д. Д., като основанията, обстоятелствата и фактите, от които произтича вземането са следните:

Твърди, че дружеството „Т“ ЕООД е закупувало многократно климатични системи от ищцовото дружество „Б“ ЕООД, като длъжника е натрупал неизплатени задължения към кредитора в общ размер на 8 350,00 (осем хиляди триста и петдесет) лева, произтичащи от Фактура за продажба № 0020026443 от 03.08.2020 г. с непогасено вземане в размер на 960,00 лв., Фактура за продажба № 0020027118 от 16.09.2020 г. с непогасено вземане в размер на 1 350,00 лв., Фактура за продажба № 0020028373 от 22.10.2020 г. с непогасено вземане в размер на 4 670,00 лв. и Фактура за продажба № 0020030558 от 15.02.2021 с непогасено вземане в размер на 1 370,00 лв.

Със споразумение за разсрочено плащане на задължение от 16.02.2021 г. двете дружества постигнали съгласие за разсрочване на натрупаните задължения. В чл.2.1. от споразумението страните договорили срока и размера на вноската, покриваща задължението - Заплащането се извършва в срок от 11 /единадесет/ календарни месеца, до 10-то число на всеки месец, с месечна вноска в размер на 700,00 /седемстотин/ лева, като първото плащане започва от м. март 2021 г.

В чл.5 страните определили условията за настъпване на предсрочна изискуемост на задължението на длъжника - при условие, че дружеството „Т“ ЕООД не изпълни задължението си за плащане на която и да било вноска в сроковете и при условията на постигнатото споразумение, както и при забава в която и да било от месечните вноски с повече от 10 /десет/ календарни дни, то цялото задължение на дружеството „Т“ ЕООД и солидарният длъжник Д. Д. Д. се счита за предсрочно изискуемо и дружеството „Б“ ЕООД има право да предприеме действия за събиране на дължимото по съдебен ред, като насочи изпълнението към дружеството и към солидарният длъжник и се удовлетвори предпочитателно от всеки едни от тях по свое усмотрение.

Заявява, че в посоченото споразумение в чл.4. и сл. едноличният собственик на капитала и управител на „Т“ ЕООД - Д. Д. Д., в качеството си на трето лице - солидарен длъжник на осн. чл. 101 ЗЗД декларирал изричната си воля и съгласие да встъпи като съдължник на дружеството „Т“ ЕООД, като дружеството и физическото лице отговарят като солидарни длъжници към

кредитора за дълга към „Б“ ЕООД в размер на 8 350 лв. Твърди, че с преводно нареждане от 16.02.2021 г. дружеството „Т“ ЕООД е заплатило на „Б“ ЕООД сумата в размер на 500,00 (петстотин) лева.

Твърди, че към настоящия момент дружеството „Т“ ЕООД и солидарният длъжник Д. Д. Д. не са спазвали постигнатите договорености в споразумението за извършване на месечни плащания, което правело цялото остатъчно задължение в размер на 7850,0 (седем хиляди осемстотин и петдесет) лева за предсрочно изискуемо.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено в отношенията между страните, че ответника Д. Д. Д., с ЕГН ***** дължи на „Б“ ЕООД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление в гр. *, представлявано от НГА, сумата в размер на 7 850,00 /седем хиляди осемстотин и петдесет/ лева, представляваща претенция за заплащане на извършени продажби на климатични инсталации по издадени от ищеца фактури, както и законна лихва върху главницата, считано от 27.04.2021 г. до окончателно изплащане на задължението.

Моли съда да му присъди направените от дружеството разноски в заповедното и исковото производство за държавна такса и адв. възнаграждение.

В срока по чл.131 от ГПК не е постъпил отговор от ответника по иска.

В съдебно заседание ищецът редовно призован не се представлява. В писмено становище на основание чл.237 от ГПК моли съда да прекрати съдебното дирене и да постанови решение съобразно направеното признание от ответника на иска.

В съдебно заседание ответника редовно призован и не се явява. В писмено становище заявява, че признава иска.

Предявеният иск е процесуално допустим. В тази връзка съдът следва да обележи, че в издадената Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 176 от 28.04.2021 г. на ответника като солидарен длъжник е разпоредено да заплати сумата от 8350,00 лева, но настоящата искова претенция е за сумата от 7850,00 лева, като ищеца прави изявление, че сумата от 500,00 лева е заплатена от ответника. Направено е признание на иска от ответника с писмено становище преди съдебното заседание. Ищецът, запознат с писменото становище, също в писмено заявява, че желае съдът да

се произнесе съобразно разпоредбата на чл.237 от ГПК. Разпоредбата на чл. 237 от ГПК предвижда възможността, при признание на иска от ответника, ищецът да поиска от съда да прекрати съдебното дирене и да постанови решение. Признанието на иска е заявление от страна на ответника, че правното твърдение на ищеца, заявено в исковата молба отговаря на действителното правно положение. Това като последица води до съвпадение на правните твърдения на двете страни. От процесуална гледна точка признанието на иска от страна на ответника може да доведе до прекратяване на съдебното дирене и произнасяне на съда по съществото на спора, ако ищецът е направил искане за това /чл. 237, ал. 1 ГПК/. В този случай съдът е длъжен да се произнесе с решение, съобразно признанието без да обсъжда в мотивите си доказателствата, като е достатъчно да посочи, че постановява решението си само, въз основа на направеното признание.

Съдът намира, че в настоящия случай са налице предпоставките за произнасяне с решение по чл. 237, ал. 1 от ГПК. С писмено становище преди проведеното открито съдебно заседание ответникът е направил изрично изявление за признание на претенцията на ищеца. Спазени са и изискванията на чл. 237, ал. 3 ГПК, тъй като признатото право не противоречи на закона или на добрите нрави, а от друга страна е такова, с което страната може да се разпорежда.

С оглед направеното признание на иска, съдът намира, че предявения положителен установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК вр. чл. 101 ЗЗД във вр. с чл. 327 ТЗ е основателен и доказан, поради което следва да бъде уважен.

Съобразно т. 12 от Тълкувателно решение №4 / 2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът следва да се произнесе и по отговорността за разноските в заповедното производство, като ги присъди с оглед уважаване на иска. Доколкото разноските са доказани, ответника следва да бъде осъден на основание чл.78, ал.1 от ГПК да заплати направените разноски в хода на заповедното производство в размер на 167,00 лева (сто шестдесет и седем лева и 00 ст.) за държавна такса и 1340,00 лева (хиляда триста и четиридесет лева и 00 ст.) за адвокатско възнаграждение. На основание чл.78, ал.1 от ГПК в тежест на ответника следва да се възложат и направените от ищеца разноски в настоящото производство в размер на 157,00 лева (сто петдесет и седем лева и 00

ст.) за държавна такса и 1340 лева (хиляда триста и четиридесет лева и 00 ст.) за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422, ал.1 от ГПК по отношение на Д. Д. Д., с ЕГН *****, с настоящ адрес гр.Свищов, ул. **, че дължи на „Б” ЕООД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление в гр. *, представлявано от НГА, сумата в размер на 7 850,00 /седем хиляди осемстотин и петдесет/ лева, представляваща претенция за заплащане на извършени продажби на климатични инсталации по издадени от ищеца фактури, както и законна лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на заявлението по чл.410 от ГПК - 27.04.2021 г. до окончателно изплащане на задължението, за което вземане е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение №176 от 28.04.2021г. по ч. гр. дело № 336/2021г. по описа на Районен съд град Свищов.

ОСЪЖДА Д. Д. Д., с ЕГН *****, с настоящ адрес гр.Свищов, ул. **, ДА ЗАПЛАТИ на „Б” ЕООД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление в гр. *, представлявано от НГА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, СУМАТА от 167,00 лева (сто шестдесет и седем лева и 00 ст.) за държавна такса и 1340,00 лева (хиляда триста и четиридесет лева и 00 ст.) за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Д. Д. Д., с ЕГН *****, с настоящ адрес гр.Свищов, ул. **, ДА ЗАПЛАТИ на „Б” ЕООД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление в гр. *, представлявано от НГА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, СУМАТА от 157,00 лева (сто петдесет и седем лева и 00 ст.) за държавна такса и 1340 лева (хиляда триста и четиридесет лева и 00 ст.) за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд Велико Търново в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Свищов: _____